

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Karla Šimky a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. P.**, zast. JUDr. Dagmar Soukenkovou, advokátkou se sídlem Masná 1850/4, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2023, č. j. OAM-1451-7/ZR-2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 Az 14/2023-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **6 135 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Dagmar Soukenkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný odňal žalobci oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany podle § 10 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Podle žalovaného uvedl žalobce na žádosti o udělení dočasné ochrany nepravdivé údaje, konkrétně, že v minulosti nežádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Z údajů v *Temporary Protection Platform* však žalovaný zjistil, že žalobce požádal o dočasnou ochranu v Rumunsku a také mu tam byla udělena. Pokud by žalobce uvedl pravdivé údaje, jeho žádost o dočasnou ochranu by musela být vyhodnocena jako nepřijatelná.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil u Krajského soudu v Ostravě, který napadené rozhodnutí zrušil. Podle krajského soudu žalovaný neodůvodnil užití správního uvážení, které mu § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně cizinců svěřuje. Také nezohlednil dopad prohlášení členských států, že nebudou uplatňovat čl. 11 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (směrnice o dočasné ochraně). Krajský soud dále považoval § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně cizinců za rozporný s unijní úpravou, neboť rozšiřuje důvody pro vyloučení z dočasné ochrany nad rámec směrnice o dočasné ochraně. Zároveň měl krajský soud za to, že ani institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „zákon č. 65/2022 Sb.“), není v souladu s unijním právem, jež nebrání požádat o dočasnou ochranu postupně ve více členských státech, popřípadě začít čerpat práva vyplývající z dočasné ochrany v odlišném členském státě.

II. Kasační stížnost a další průběh řízení

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti uznal, že jeho rozhodnutí neobsahuje odůvodnění ohledně užití správního uvážení, což však ale není třeba. Důvod odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany plyne z povahy podvodného jednání žalobce, jehož žádost by v případě uvedení pravdivých údajů byla nepřijatelná. Poukaz krajského soudu na čl. 11 směrnice o dočasné ochraně není případný, neboť dopadá na situace neoprávněného pobytu v jiném členském státě a převzetí cizince orgány původního členského státu.

[4] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry krajského soudu ohledně nepřípustného rozšíření důvodů pro vyloučení z dočasné ochrany. Článek 28 směrnice o dočasné ochraně se týká vyloučení z dočasné ochrany obecně, ve všech členských státech, a to v případech, kdy by daná osoba jinak podmínky pro její požívání naplňovala. Ustanovení § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně cizinců pak pouze brání tomu, aby bylo možné dosáhnout udělení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice na základě nepravdivých informací, například pokud by žadatel vůbec nesplňoval podmínky pro tento status.

[5] Stěžovatel dále polemizuje s argumentací krajského soudu týkající se institutu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu. Uvádí, že směrnice o dočasné ochraně nepočítá s tím, že by bylo možné dočasnou ochranu požívat ve více členských státech, ani s tím, že by o ni bylo možné žádat opakovaně v různých členských státech. K tomu stěžovatel poukazuje na systematiku směrnice o dočasné ochraně, zejména její článek 11 a ustanovení týkající se sloučení rodin. Poživatelé dočasné ochrany nemají právo změnit členský stát, v němž ji požívají. Jejich druhotná migrace je z hlediska cíle směrnice nežádoucí a představuje zneužití práva. Operační pokyny Evropské komise nejsou právně závazné. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že uvedení mylné informace v žádosti žalobcem představovalo pouhé opomenutí; podle stěžovatele jde o nedůvěryhodné vysvětlení. Krajský

pokračování

soud se měl obrátit na Soudní dvůr Evropské unie (dále „Soudní dvůr“) s předběžnou otázkou ohledně souladu vnitrostátní právní úpravy s unijním právem.

[6] Usnesením ze dne 11. 1. 2024, č. j. 2 Azs 246/2023-21, Nejvyšší správní soud (NSS) přerušil řízení o kasační stížnosti s ohledem na předběžnou otázku, kterou Soudnímu dvoru položil osmý senát NSS usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37. O této předběžné otázce Soudní dvůr rozhodl rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23. Kasační soud proto usnesením ze dne 3. 3. 2025, č. j. 2 Azs 246/2023-23, vyslovil, že se v řízení pokračuje, a poskytl účastníkům možnost se k závěrům Soudního dvora vyjádřit.

[7] Stěžovatel v návaznosti to uvedl, že Soudní dvůr se v rozsudku *Krasiliva* vyjádřil k situaci, kdy bylo v odlišném členském státě o dočasnou ochranu požádáno, ale žadatel ji ještě nezískal. V této věci však jiný členský stát oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany i vydal. K takové situaci se Soudní dvůr výslovně nevyjádřil. Stěžovatel ale má za to, že jeho závěry lze interpretovat tak, že v těchto situacích unijní právo z hlediska své systematiky a účelu neukládá povinnost umožnit druhotnou migraci poživatelů dočasné ochrany mezi členskými státy.

[8] Žalobce ve svém vyjádření poukázal na rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, který podle něj dopadá i na jeho situaci. Zároveň přiložil potvrzení ze dne 21. 8. 2024 vydané Velvyslanectvím Rumunska v Praze, jež prokazuje, že se práv vyplývajících z dočasné ochrany v Rumunsku vzdal. Také uvedl, že neúspěšně žádal o udělení dlouhodobého víza za účelem strpení pobytu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)), se NSS zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12). Žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věcech dočasné ochrany jsou přitom věcmi mezinárodní ochrany ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., a proto o nich rozhoduje specializovaný samosoudce (rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 10 As 290/2022-30, č. 4451/2023 Sb. NSS, bod 43, dále např. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2024, č. j. 6 Azs 259/2023-21, bod 20, nebo ze dne 30. 10. 2024, č. j. 9 Azs 119/2024-33, bod 18).

[10] NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť je třeba ve světle aktuální judikatury kasačního soudu korigovat některé dílčí závěry krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS), které nejsou v souladu s judikaturou kasačního soudu (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS). Zrušující výrok rozsudku krajského soudu však ob stojí. Kasační stížnost tedy není důvodná.

[11] Skutkově obdobnou věcí se NSS zabýval v rozsudku ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 217/2023-36. Další obecná východiska pro posuzování otázek spojených se

souběhem požívání dočasné ochrany ve více členských státech vymezil také v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, a již citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42. Z těchto rozhodnutí vyjde kasační soud i nyní a v podrobnostech odkazuje na jejich detailní odůvodnění.

[12] Prvním důvodem, pro který krajský soud zrušil stěžovatelovo rozhodnutí, byla absence odůvodnění užití správního uvážení (body 29 až 38 napadeného rozsudku). Krajský soud přílehlavě odkázal na judikaturu NSS (rozsudky ze dne 9. 2. 2005, č. j. 5 A 131/2001-86, č. 1171/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 7. 2006, č. j. 6 A 25/2002-59, č. 950/2006 Sb. NSS) a vysvětlil, že zatímco § 10 odst. 1 zákona o dočasné ochraně stěžovateli prostor pro užití správního uvážení neskytá, v případě § 10 odst. 2 téhož zákona, které bylo v nynější věci aplikováno, je tomu jinak (bod 31 napadeného rozsudku).

[13] NSS se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatelovo rozhodnutí skutečně v rozporu s ustálenou judikaturou (nad rámec výše zmíněných rozhodnutí lze poukázat např. na rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 Afs 55/2012-23, či ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27, č. 3749/2018 Sb. NSS) žádné bližší úvahy ohledně užití správního uvážení neobsahuje. Ve své poměrně strohé kasační argumentaci k této otázce se stěžovatel v rozporu s touto judikaturou v zásadě pokouší tvrdit, že své správní uvážení ani odůvodňovat nemusel, neboť pro odnětí oprávnění k pobytu podle § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně cizinců postačuje samotná skutečnost uvedení nepravdivých údajů.

[14] Tato argumentace je však v rozporu již s pouhým jazykovým zněním § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně cizinců, které odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany koncipuje toliko jako možnost postupu správního orgánu, nikoli nutnost („lze odejmout“). Přijetí stanoviska stěžovatele by fakticky vedlo k setření rozdílu mezi § 10 odst. 1 a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně cizinců a popření záměru zákonodárce, který obě ustanovení a v nich upravené situace zřetelně odlišil. Jak uvedl NSS v bodě 38 rozsudku č. j. 10 As 174/2017-27, *„ustanovení, které bylo sporné v této věci, neobsahovalo žádná kritéria, která by měl správní orgán povinně použít při úvaze, zda zadrží řidičský průkaz, nebo zda jej řidiči vrátí. To však nemohlo vést správní orgán k závěru, že v takovém případě je zkrátka nutné zadržet řidičský průkaz vždy, když je naplněn některý zákonný předpoklad podle § 118a odst. 1 zákona o silničním provozu: naopak měl správní orgán v takové situaci zkoumat, jaká rozumná kritéria by měla být naplněna pro tak závažný následek, jakým je předběžné zadržení řidičského průkazu (okolnosti skutku, míra intoxikace řidiče, jeho přestupková minulost...), a míru naplnění těchto kritérií měl popsat ve svém rozhodnutí. Neučinil-li tak, nemůže jeho rozhodnutí obstát, protože soud nemůže přezkoumat jeho volné správní uvážení.“* O totožnou situaci jde i nyní, a již jen z toho důvodu nemůže stěžovatelovo rozhodnutí obstát.

[15] Značnou část své kasační argumentace směřuje stěžovatel proti závěrům krajského soudu týkajícím se neaplikovatelnosti § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho rozpor s unijním právem (body 44 až 54 napadeného rozsudku). Také tyto závěry krajského soudu jsou však v souladu s judikaturou NSS, byť pocházející až z období po vydání napadeného rozsudku. Krajský soud shrnul, že práva vyplývající z dočasné ochrany lze využívat zároveň pouze v jednom členském státě. To však nebrání tomu, aby si poživatelé dočasné ochrany mohli tento členský stát vybrat, popřípadě se do přemístit do jiného členského státu (body 50 a 51 napadeného rozsudku).

pokračování

[16] K shodným závěrům dospěl NSS v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023-27 a zejména č. j. 1 Azs 174/2024-42, v nichž se také vypořádal se systematickými a teleologickými argumenty obdobnými těm, které nyní vznáší stěžovatel. V bodě 44 rozsudku č. j. 5 Azs 273/2023-27 kasační soud vysvětlil, že i kdyby udělení oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě bylo důvodem k odepření udělení tohoto oprávnění v České republice, nelze za tímto účelem užít institut nepřijatelnosti žádosti, nýbrž je třeba vést řádné správní řízení.

[17] Podrobněji se pak souběhem oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany ve více členských státech zabýval rozsudek č. j. 1 Azs 174/2024-42. Uznal, že obecný režim směrnice o dočasné ochraně právo na primární ani sekundární volbu členského státu poživatelům dočasné ochrany nezakládá (body 48 až 52). Zároveň však tento rozsudek uvádí, že režim dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (prováděcí rozhodnutí Rady), je nastaven odlišně a právo primární i sekundární volby zakládá (bod 53). Tento závěr pak NSS v citovaném rozsudku podrobně systematicky odůvodňuje (body 54 až 69) a v bodě 70 dospívá k závěru, že „z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držitelé dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.“ Zároveň NSS poskytl detailní návod, jak v různých představitelných situacích postupovat (body 71 až 78 rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42).

[18] Z uvedeného je zjevné, že ani polemika stěžovatele se závěrem krajského soudu o neaplikovatelnosti § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. nemůže být úspěšná. Stěžovatel pochybil, pokud uzavřel, že v případě, že by žalobce na své žádosti uvedl, že o dočasnou ochranu požádal v Rumunsku, popřípadě, že ji tam získal, odmítl by jeho žádost jako nepřijatelnou. Takový postup by totiž byl v rozporu se zákonem.

[19] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož dostatečně nezohlednil vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (body 36 až 38 napadeného rozsudku). Tato skutečnost je podle stěžovatele pro projednávanou věc irelevantní. Ani tento stěžovatelův právní názor však nemůže ve světle pozdější judikatury NSS obstát.

[20] Jak kasační soud vysvětlil v bodech 56 až 59 rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, dohoda členských států o vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně je jedním ze stěžejních argumentů pro neaplikovatelnost § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. V bodě 57 citovaného rozsudku NSS uvedl, že „právě dohoda členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně je podle názoru NSS podstatná pro zodpovězení otázky, zda mají držitelé dočasné ochrany s pobytovým oprávněním v jednom členském státě právo na sekundární přemístění se do jiného členského státu. Znamená totiž, že se ve vztahu ke státním příslušníkům Ukrajiny neuplatní režim nuceného navrácení neoprávněně pobývajících držitelů ochrany do hostitelského členského státu.“ I v této otázce je tedy posouzení krajského soudu v souladu s pozdější judikaturou NSS.

[21] Právní názor krajského soudu je třeba korigovat pouze ve vztahu k závěru, který se týká souladu § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně cizinců s unijním právem. Krajský soud v bodech 39 až 43 dovodil, že tímto ustanovením zákonodárce nepřipustně rozšířil kritéria pro vyloučení osob z dočasné ochrany nad rámec čl. 28 směrnice o dočasné ochraně.

[22] Jak NSS vysvětlil v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, dočasná ochrana je udělována již samotným prováděcím rozhodnutím Rady a členské státy pouze poskytují dílčí práva z ní plynoucí (bod 31). „Udělení dočasné ochrany“ ve vnitrostátních předpisech je pouze jakousi legislativní zkratkou pro tento postup členského státu (bod 32).

[23] V této souvislosti NSS poukazuje zejména na závěry svého rozsudku č. j. 5 Azs 217/2023-36, v němž se zabýval také odnětím oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany žalobci, který dříve získal dočasnou ochranu v Rumunsku. V tomto rozsudku NSS zopakoval svůj právní názor na neaplikovatelnost institutu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. (body 22 až 26) a na to, že držitel dočasné ochrany má právo se přemístit do jiného členského státu (bod 27). Následně navázal na závěry vyslovené v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, které vztáhl i na řízení o odnětí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany (bod 28).

[24] NSS v bodě 29 rozsudku č. j. 5 Azs 217/2023-36 uzavřel, že *„stěžovatel nemohl odejmout žalobci oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 lex Ukrajina za použití § 10 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně, aniž ho předtím řádně poučil a zjistil jeho stanovisko stran toho, zda chce svá práva, včetně práva pobytu, plynoucí z dočasné ochrany čerpat výlučně v České republice. V případě kladné odpovědi, kterou lze s ohledem na skutkové okolnosti této věci více než předpokládat, pak bylo na místě postupovat mutatis mutandis shora naznačeným způsobem – zejména měl tedy stěžovatel ověřit, jestli předchozí pobytové oprávnění žalobce v Rumunsku nezaniklo vydáním jeho oprávnění k pobytu v ČR či prostým plynutím času, případně měl žalobce vyzvat, aby sám v tomto směru jednal, předchozího pobytového oprávnění se vzdal atd. Nic z tohoto se však v daném případě nestalo, což znamená, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele nemohlo obstát a krajský soud postupoval správně, pokud ho zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.“*

[25] Jinak řečeno, NSS v citovaném rozsudku nevyloučil aplikaci § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně cizinců zcela, jak to učinil krajský soud (bod 42 napadeného rozsudku), avšak v návaznosti na závěry vyslovené v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42, bodě 78 uvedl, že je třeba ve správním řízení náležitě prokázat existenci oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, a případně je třeba dát účastníku řízení prostor, aby se takového oprávnění vzdal.

[26] Takto však stěžovatel v nynější věci nepostupoval a žalobci oprávnění k pobytu bez dalšího odňal. V této souvislosti NSS připomíná, že k ověření skutečnosti, zda je držitel oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, nelze vyjít pouze z údajů v *Temporary Protection Platform* (rozsudek č. j. 5 Azs 273/2023-27, bod 43), jak to učinil stěžovatel v nynější věci, ale je třeba tuto skutečnost adekvátně postavit najisto i na základě případných dalších informací.

pokračování

[27] Ustanovení § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně cizinců tedy nelze považovat bez dalšího za rozporné s unijním právem, jak uzavřel krajský soud, je však třeba jej aplikovat výlučně způsobem popsáným kasačním soudem v rozsudku č. j. 5 Azs 217/2023-36, což se v nynější věci nestalo. V tomto směru tedy NSS dílčím způsobem koriguje právní názor krajského soudu (již citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Afs 15/2007-75), což však nic nemění na zákonnosti zrušujícího výroku jeho rozsudku.

[28] Stěžovatel dále argumentoval zneužitím práva. K této námitce NSS uvádí, že mj. i s ohledem na trvání dočasné ochrany pro osoby pobývajících v době ruské agrese na Ukrajině lze jejich případnou snahu o změnu členského státu pobytu považovat za zcela legitimní a pochopitelnou a nikoli ji *a priori* považovat za snahu o zneužití systému dočasné ochrany. Takové zneužití by nadto bylo třeba prokázat, resp. odůvodnit (rozsudek č. j. 5 Azs 273/2023-27, bod 50), což však stěžovatel neučinil.

[29] Pro úplnost NSS dodává, že neprováděl dokazování žalobcem předloženým potvrzením o vzdání se práv vyplývajících z dočasné ochrany v Rumunsku, a to pro jeho nadbytečnost. Závěr o nezákonnosti stěžovatelova postupu totiž bylo možné přijmout pouze na základě obsahu správního spisu. Toto potvrzení může být podkladem v případném dalším řízení před stěžovatelem.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] NSS z výše uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Stěžovatel je v nynější věci nadále vázán právním názorem vysloveným krajským soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) korigovaným ze strany kasačního soudu (usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Afs 15/2007-75).

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; toto právo naopak náleží úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady žalobce spočívají v odměně advokátky za jeden úkon právní služby ve výši 4 620 Kč za sepis vyjádření ze dne 7. 4. 2025 [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a paušální náhradě hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 5 070 Kč. Jelikož je zástupkyně žalobce plátní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) ve výši 1 065 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení 6 135 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen žalobci uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu